

– Probabil din faptul că ferestrele cu ancdramente princiare din lucrări evocă limpeditatea solemnă a luminii. Arta tapiseriei, cu tradiții milenare, este recunoscută ca una dintre cele mai dificile. Încorporează multă muncă, materiale costisitoare și o piață deficitară. Toate acestea, dar și mult har și dragoste.

– **Cum reușești să depășești aceste dificultăți?**

– Arta tapiseriei este una dintre cele mai “mâncătoare” de timp și cu investiții considerabile. Pe lângă timp, ai nevoie de răbdare și muncă până la umilință, dar și dragoste pentru lucrul bine făcut. Din păcate, azi, s-a creat un dezacord imens între răbdarea și liniștea necesare unei astfel de munci și lumea în care trăim, în care viteza este la mare preț. Din care cauză, dintre absolvenții secției de tapiserie, puțini reușesc să creeze toată viața în acest gen de artă, ca să se impună cu o operă și un stil. Adesea se spune că arta tapiseriei nu poate supraviețui fără mecenat. Și așa este, dar nu accept sentința unora care spun că suntem prea săraci ca să ne poată interesa tapiseria. Știu că este o artă pentru bogați, dar o poți crea din nimic. Îi aud pe tineri spunând “aș face o tapiserie dar cine îmi dă o comandă?” Au dreptate. Au suflu creator, au energia necesară muncii, dar cine îi ajută? Unde le este norocul? Cum am depășit eu aceste dificultăți? Muncind. Am găsit în creație un elixir al voinței. Cu fiecare lucrare aveam sentimentul că mă aflu mai sus, cu o treaptă, câștigam în “înălțime”. Acest proces de elevare sufletească l-am simțit în permanență.

– **Care sunt tehnicile tale preferate de lucru ?**

– Lucrez întru arta celor de demult; nu preiau, ci încerc o cale, între “a păstra” și “a inova”, iau în considerare regulile de lucru cu materialul, descopăr cutume noi, le duc mai departe înnoindu-le pe cele tradiționale. Astfel s-a născut colajul dintre structura textilă- folosind tehnica clasică “haute lisse” - și structura textilă obișnuită, utilizând modelul broderiei “punctul de la Putna”, punct de broderie folosit în broderiile medievale din vremea lui Ștefan cel Mare.

– **În 38 de ani de creație ai realizat o operă de o particularitate aparte. Tapiseriile tale te invită într-o lume abia sugerată, încărcată de mister pe care privitorul o poate redimensiona. Care este mesajul acestor compoziții?**

– În tapiseriile mele încerc să transmit pacea și ordinea străbună. Încerc să descopăr ordinea ca substrat al spiritualității noastre, al bucuriei și echilibrului fundamental. Spre ce se deschid ferestrele mele? Spre aspirațiile umane; către înălțime, lumină, adevăr, frumusețe, pace. Spre vis, spre cer, spre infinit. Ferestrele le plasez la limita dintre basm și realitatea trăită ca o permanentă bucurie. Cu ajutorul ferestrei realizez o metaforă a vieții, fereastra fiind sigla centrală printre celelalte semne participante la misterul solar al vieții. Bucuria mea nu este o bucurie stearpă și silită ci una născută din gând și visare, din trudă și har.

– **Cela Neamțu, cum sunt întâlnirile tale cu publicul ?**

– Fiecare creator are publicul lui. Încât, încet, cu pipeta, am încercat să sensibilizez publicul, introducându-l în universul meu, vorbindu-i limba specială a tapiseriei, cu condiția să o înțeleagă. Îi ofer bucuria de a trăi întru artă.

Gabriela Bidu

